

К л а с и к а у к р а ї н с ь к о ї л і т е р а т у р и

Руданський С. В.

СПІВИ

“Відкрита книга”

2012

Р у д а н с ь к и й

С т е п а н В а с и л ь о в и ч

1833 – 1873

ЗМІСТ

Олег - князь Київський
Павло Полуботок
Павло Апостол
Мініх

ОЛЕГ - КНЯЗЬ КИЇВСЬКИЙ

I

Не у гості, а на кості
Ходили козари.
Та не пиво ж і їм буде,
А кров та пожари!

Вже зібрався Олег віщий
На вражу недолю,
Їде конем білогривим
По чистому полю.

Блищить броня цареградська,
Шелом аж палає,
І кінь його білогривий
Соколом ступає.

Олег їде чистом полем,
Грає білогривий, -
Але хто ж то коло гаю,
Як молоко, сивий?

Лиш палиця коло нього
Та гуслі без струнів...

То великий старець божий,
То віщун Перунів.

І Олег до того старця
Коня повертає,
Через сідло поклонився,
Віщуна питає:

"Скажи мені, старче божий,
перунів пророче,
чи живо я, чи не живо
сплющу свої очі?"

І не бійся і не тайся,
Я дармо не схочу,
Я за слово правдивее
Тебе озолочу..."

"Та мені-то, - віщун каже, -
Нічого боятись,
А золотом твоїм, княже,
Не озолочатись.

Не ношу я срібла-злата,
Князів не боюся,
А що буде із тобою,
Я не потаюся.

Щасливий ти, пане княже!
Недолі не знаєш,
Та, як будеш умирати,
Мене спогадаєш.

Слава твоя, княже, ходить
Помежи землями,
В Цареградї прибиваєш
Ти щити на брамі.

Тебе, княже, не спиняють
Ні яри, ні гори,
Під тобою затихає
І синєє море.

Твої броні золотої
Мечі не рубають,
І острії вражі стріли
Помимо літають.

Під тобою й білогривий
Чинить твою волю:
То літає, як шалений,
По вражому полю,

То спиниться, як камінний,
Як вудила здвинеш, -
А все-таки ти од нього,
Ти од коня згинеш!"

І подумав Олег віщий
Та й не довіряє,
Через гриву похилився,
Із коня злізає,

І крутую шию гладить,
І став промовляти:
"Жаль великий мені, коню,

Тебе покидати!..

Таж ми разом, вірний коню,
Вийшли з Новгороду.
Разом пили і мутили
Дніпровську воду.

Таж ми разом, вірний коню,
Пролітали гори
І ходили за славою
Аж за синє море.

І, як щита в Цареграді
Прибивав до брами,
На твоїх стременах злотих
Я стояв ногами.

Тепер годі, вірний коню,
Йди собі гуляти,
А мені в твої стремена
Більше не ступати!..

У стремена не ступати,
В сідлі не сидіти
І з тобою в чистім полі
Вітром не летіти...

Гуляй собі, вірний коню!
А ви, мої діти,
У зелену паполому
Коня одягніте,

І давайте йому пити

Із мої криниці,
І давайте йому їсти
Ярої пшениці!.."

І вірнії його слуги
Білогрива взяли,
А другого - вороного
Князеві подали.

II

Ба, надходить і проходить
Не час, не година,
Аж гуляє Олег віщий,
Гуляє дружина;

І срібнії й золотії
Чари вихиляє
І давнії і новії
Бійки споминає...

"А що ж кінь мій білогривий?"
Олег запитався.
"Не питайся, ясний княже! -
Слуга обізвався. -

Давно уже білогривий
Гуляє на волі
Коло Дніпра широкого
На чистому полі;

Там вовки його годують,
Птахи доглядають,

Буйні вітри його чешуть,
Дощі вимивають.

І на ньому уже, княже,
Зіллям зелениться
Не зелена паполома -
Зелена травиця".

І тримає Олег чару
Та й не випиває,
Похилився головою
Та й собі гадає:

"Не чекав же мої смерті,
Згинув білогривий,
А де ж слова твої віщі,
Віщуне ти сивий?"

І поїхав Олег віщий,
Поїхали гості.
Коло Дніпра на березі
Оглядають кості.

Там дощі їх розмивають,
Порох засипає,
І над ними буйний вітер
Траву хилитає...

І олег на білий череп
Наступив ногою
І говорить: "Спи, мій коню,
В мирі та спокою!

Та не жалуй на Олега,
Що він тебе кинув,
Що без нього ти без слави
Серед поля згинув...

Не на мене, коню, жалуй,
Не на пана свого,
На віщуна, коню, жалуй,
Віщуна старого!.."

Але знати, пане-брате,
Того не бувало,
Щоби слово віщунове
Дармо пропадало.

І ще кості білогрива
Вода не обмила,
Як гадюка у черепі
Гніздо собі звила.

І тільки йно Олег віщий
Череп наступає,
А гадюка у черепі
Вже піну пускає.

Олег череп наступає
З віщуна сміється,
А гадюка у черепі
Вже пінить і в'ється...

Олег мову починає...
Скочив, як на муках:
Йому в ногу засмокталась

Чорная гадюка.

І промовив Олег віщий:
"Твоя правда, сивий!
Згубив мене мій кінь вірний,
Мій кінь білогривий!"

* * *

Зеленіє на могилі
Свіжая дернина;
Над Олегом п'є-гуляє
Сивая дружина.

І срібнії й золотії
Чари вихиляє
І давнії і новії
Бійки споминає.

ПАВЛО ПОЛУБОТОК

Полуботку-Полуботку,
Наказний гетьмане!
А хто ж тобі гетьманську
Булаву дістане?
Полуботку-Полуботку,
Голубе-соколю!
А як же ж ти підіймешся
За козацьку волю?
Полуботку-Полуботку,
Рідная дитино!
А як же ж ти ізійдешся
З вражим Вельяміном?

Не питайте, хто Павлові
Булаву добуде,
Є у нього Україна,
Є у нього люди.
І пішли вже Семен Рубець
І Василь Биковський,
Лиш чекайте, що то скаже
Цар Петро московський.
Нема царя в Московщині,
Десь у Тегерані;
Але посли й туди за ним -
І вже в Астрахані.
І за море, за Хвалинське,
Листи посилають
Та у царя серед бійки
Гетьмана благають.
А тим часом і Вельямін
Листи посилає
Та до царя московського
Стиха промовляє:
"Що робити, - каже, - царю,
З тими козаками?
Либонь, вони хочуть знову
Битись з москалями!
Шумить-гуде Україна,
Козаки гукають,
А найбільше Милорадич
З Маркевичем грають".
І подумав цар московський,
Та й із Тегераня
Серед зими свої листи
Шле до Астраханя,
Та й і каже українцям:

"Почекайте, люди,
Повернуся в Московщину -
Тоді все вам буде!
Але за то й мене тепер
Послухайте, діти,
І п'ятнадцять мені тисяч
Козаків пошліте!
З Милорадичем пошліте
В Ладогу п'ять тисяч,
А з Маркевичем до Хреста
Пошліть десять тисяч!"
І пішли сумні козаки,
Нічого діяти...
"Зато, - кажуть, - ми гетьмана
Будем живо мати!"
Та не ворон же то чорний
Із соколом б'ється,
То Вельямін з Полуботком
За права дереться.
І обидва Петра-царя
Просять розсудити.
І говорить цар московський:
"Нічого робити!
Треба, - каже, - Полуботка
В Петропіль зазвати
І тут йому по-московськи
Правду розказати!"
І з Савичем і Чарнишем
Павла викликає,
Але Павло послів собі
Вперед посилає.
І прибули у Петропіль
Посли молодецькі:

Полковники Данилович
І Петро Корецький.
Бунчуковий Володьковський
І судець Грабенко,
І військовий з ними писар
Завзятий Ханенко.
І прибули у Петропіль
Та й говорять: "Царю!
Візьми собі Вельяміна,
Візьми нашу кару;
Судці твої московськії
Нас добра не учать,
Багатого обдирають,
А бідного мучать.
Козаків за хлопів мають
І гризуть гетьмана...
А чи ж так то, ясний царю,
Було за Богдана?..
Ти говориш, що Хмельницький
Сам царям прирадив,
Щоб московський воєвода
На Україні рядив;
Але Павло Полуботок
Не ховає слова,
Він говорить: "Що там, - каже, -
Батькова умова!
Спершу, царю, піднови ти
Нашу давню волю,
Щоб ми самі судилися
Помежи собою;
Щоб ні стольник, ні боярин,
Ані воєвода
Не питали, не судили

Нашого народа;
Щоб козаки самі собі
Розправу чинили,
І, де три їх, щоб два собі
Третього судили.
І всі царі московськії
Тее право знали
І за нього своє слово
Царськеє давали.
Та й ти давав, ясний царю,
Як ізбирав раду,
Як давав нам у гетьмани
Пана Скоропаду!
Чого ж тепер на Україні
Воєводи стали,
Чого права козацькії
Й вольності пропали?!"
Незабаром за послами
Й Павло прибуває
І з Чарнишем і Савичем
К царю підступає.
Підступає, дає листи,
Просить за Україну,
Але, знати, й Павло прибув
В лихую годину:
Ані Петро, ні бояри
За нього не дбали,
Його листи за Україну
Під сукном лежали.
І чекає Павло місяць,
Ба й другий чекає,
Ба й чекає місяць третій -
Цар не закликає.

"Почекай же, - Павло каже, -
Їдна мені доля,
Але стане й тобі хроном
Козацькая воля".
І останнє своє слово
Цареві готувати;
І приходять з старшиною
І до нього мовить:
"Знаю й бачу тепер, царю,
Що ти без причини
Підійнявся на погибель
Мої України.
І всі царські укази
Хочеш попалити,
І всі вольності козацькі
Хочеш потопити.
І козаків, як худобу,
На роботу гониш,
І над ними "Вічна пам'ять"
По болотах дзвониш...
І гетьмана обирати
Нам не дозволяєш,
І судити судців своїх
З Москви посилаєш!
І нас судять без закону,
Без всякого права;
Чи вже ж тобі за то, царю,
Буде яка слава?
Але нехай мені буде
Вільно і казати,
Що нічого тобі, царю,
З України ждати.
Україна - не дитина,

Вона волю має,
А вільного не неволі -
Правда пригортає.
Тепер кажи мені, царю,
Хоч залізо терти,
Хоч у тюрмі холоднії
Із голоду мерти;
Усе їдно мені, царю,
Тільки б не видати,
Як та бідна Україна
Буде пропадати!.."
І стиснув Петро зубами.
"Шкуру, - каже, - здерти!"
Але трохи одумався:
"В тюрму аж до смерти!"
І у тюрмі Петра й Павла
Разом з старшинами
Обіллявся Полуботок
Дрібними сльозами...
Обіллявся не за себе,
А за Україну
Та за своїх товаришів,
Що без долі гинуть.
Та не довго ж Павло плакав.
Зслаб, помирає...
Цар доктора посилає -
Павло виганяє.
"Нащо, - каже, - життя моє
Назад повертати,
Коли я не можу долі
Батьківщині дати?"
Петро сам іде до нього,
Щоб перепросити,

І дає йому лікарство,
Просить його пити.
Але Павло Полуботок
Йому промовляє:
"Дармо, царю; ти не вернеш,
Що вже погасає...
Живо-живо Павла й Петра
На світі не буде,
Тоді обох нас розсудять
Правдивії люди..."

8 юля

ПАВЛО АПОСТОЛ

Україно-Україно,
Що ти за то дала,
Що старого Апостола
Гетьманом обрала?
Україно-Україно,
Що ти заплатила,
Що до себе та Петрика
Ти так прихилила?
Україно-Україно,
Що то з москалями,
Що посланці повертають
До тебе з дарами?
І за ними Лизогуб нас,
Чарниш, Жураковський?
І чим же так прихилився
До них цар московський?
Не питайте, добрі люди,
Каже Україна:

Колись була в Московщині
Тяжкая година.
Колись була в Московщині
Тяжкая година:
Петро судив царевича,
Судив свого сина.
І просився син Петровий
А Петриків тато,
І було там сенаторів
Багато-багато;
Але жоден не подумав
За нього обстати,
Не смів жоден проти кари
Голосу подати.
Їдна тільки Україна
За нього обстала,
Їдна тільки Україна
Голос свій подала.
І був гетьман в Петрополі,
Як Петрик вінчався,
І до гетьмана старого
Петрик обізвався:
"Спасибі вам, добрі люди,
Що ви серце мали,
Що ви в кровлі мого батька
Рук не покаляли.
За то тепер і гетьмана
Я вам позволяю,
За то тепер і права вам
Давні повертаю!
І чого лиш буде треба,
Просіть, добрі люди,
Усе для вас я учиню,

Усе для вас буде!"
І подякував Апостол,
Назад повертає
Та й до царя, до Петрика,
Послів посилає,
Посилає до Петрика,
Просить милость мати:
Позволити поспільную
Старшину обрати.

Не перечить добрий Петрик,
Зараз дозволяє.
Не чекає і Апостол,
Зараз обирає.
І Лизогуб став обозним
І зараз до діла;
У судці пішов Кандиба
І сотник Забіла;
В писарі пішов Турновський,
Панич чи попович,
В осаули пан Лисенко
І пан Мануйлович;
І поспільнії хорунжі -
Горленко-бунчужний,
А в поспільнії бунчужні
Борозна недужний.
І підняв на ноги гетьман
Слабу Україну
І ще чогось до Петрика
Іде в Московщину.
Аж там Петрик помирає,
Ганна наступає,
Вона ж уже Україну

Не так пригортає.
Вона тільки Апостола
В очі пригортає,
А за очі тридцять тисяч
Людей вимагає.
І піднялось тридцять тисяч
З полковником Танським,
Пішли, бідні, з України
В степи басурманські.
І піднялось тридцять тисяч,
Та усі чубаті,
Пішли в степи басурманські
Вали висипати.
І піднялось тридцять тисяч
Ще до сходу сонця,
Висипають вал від Дону
До самого Донця.
На другий рік тридцять тисяч
Свіжих посилає,
А торішніх тридцять тисяч
Назад повертає.
На третій рік із Польшею
Бійка розпочалась,
Щоб від естів і від курів
Польща відцуралась;
Бо любовник Ганнин Бірон
Став її просити,
Щоби його у тих Курах
Князем ізробити.
І почалась тая бійка,
Військо знемагає...
Тоді гетьман запорожцям
Стиха промовляє:

"Покидайте, - каже, - хлопці,
Турецькі границі
Та давнього собі місця
Просіть у цариці..."
І просяться у цариці,
Цариця приймає
І булаву, бунчук, пернач,
Хоруг посилає.
І каже їм, запорожцям,
На вражюю кару,
Заселити два Кодаки
І річку Самару.
А тим часом в Білій Церкві
Каже присягнути
Та у Польшу з отаманом
На час завернути.
І пігнались запорожці
З Білецьким Іваном,
Здибалися з Лизогубом
Та із Галаганом;
Здибалися, полетіли,
Назад поглядають -
Аж там уже Апостола
Козаки ховають.
Аж там уже Апостола
Козаки ховають,
Аж там уже і укази
З Москви посилають,
Лизогуба півгетьманом
Тільки обирають...
Лизогуба півгетьманом
Тільки обирають,
А другого півгетьмана

З Москви посилають.

10 юня

МІНІХ

Ходить сокіл коло моря,
Крила розпускає;
Ходить Мініх коло двору
Та й думу гадає.
Він гадає, промовляє
В лихую годину:
"Ой Біроне ти, Біроне,
Розпревражий сину;
Ой Біроне ти, Біроне,
Розпревражий сину,
Добув же ти за любощі
Цілу Курівщину.
Добув же ти за любощі
Цілу курівщину,
Та за славу й я добуду
Цілу Україну!"

І приходить до цариці
Та й став говорити:
"Позволь, - каже, - ясна Ганно,
Турків перебити!
Позволь, - каже, - ясна Ганно,
Турків перебити,
Позволь мені в Туреччині
Слави заслужити!"

А цариця, як на теє,

Горобців стріляє,
А Бірона нема вдома -
Коней виїжджає.
Вона й каже: "Та йди, - каже, -
Хоч і чорта бити,
Лиш дай мені хоч їдного
Горобця забити!"

Тоді Мініх Леонтого
Живо закликає,
Дає йому двадцять тисяч,
На Крим посилає.
Десять тисяч Леонтову
Він дає московських,
Вісім тисяч українських,
А дві запорозьких.
Та й і каже всіх ногайців
В степу перебити,
Та й і каже усі села
В Криму попалити.
А Леонтій, як на тее,
Восени зібрався,
На ногайців лиш поглянув
І в Крим не дібрався.
Переморив десять тисяч
Москви і чубатих
Та й вернувся на Вкраїну
Зиму зимувати.

На другий рік під царицю
Мініх підступає
Та п'ятдесят і п'ять тисяч
Війська викликає.

І викликав сорок тисяч
Ще й вісім московських,
А чотири українських,
А три запорозьких.
І викликав усе військо
І всіх отаманів
І пішов собі у степи,
Б'ючи в барабани.
Недалеко Перекопу
Мініх спочиває,
Він до себе Леонтого
Тихо закликає.
Дає йому десять тисяч
Жовнірів московських
Ще й до того три тисячі
Хлопців запорозьких.
І шле його буджаківських
Татар розбивати,
І шле його полонених
Руських відбивати.
І Леонтій десять тисяч
Взяв собі московських,
Ще й до того три тисячі
Хлопців запорозьких.
Та й і пішов буджаківських
Татар розбивати,
Та й і пішов полонених
Руських відбивати.
І москалі буджаківських
Татар перебили,
А козаки полонених
До двохсот відбили.

А тим часом прибув Мініх
Аж до Перекопа,
Перескочив рів глибокий
У чотири хлопа,
І пігнався серед Криму,
І став кримців бити,
Срібло, злото забирати
І села палити.
І попалив вражі села,
Назад повертає,
Аж до нього пан Галецький
Стиха промовляє:
"Пусти мене, отамане,
на час погуляти,
пусти мене з козаками
кримців пошукати".
І пускає його Мініх
В лихую годину,
І приходять пан Галецький
На Чорну Долину,
І видить він, що тьма-тьмуща
В долині татарів,
І не втерпів пан Галецький,
На сонних ударив.
І спужалися татари,
Стали утікати,
Тоді стали їх козаки
Кіньми доганяти.
Тоді стали їх козаки
Кіньми доганяти
Та кривлею татарською
Шаблі обмивати.
І вернулися козаки,

Сіли, спочивають,
А тим часом і татари
Очі продирають.
А тим часом і татари
Очі продирають
І козаків малу жменю
Кругом обступають.
Обступають, обступають,
Далі приступились.
І спішився пан Галецький,
Козаки спішились,
І добули десь у собі
Смертельної сили,
І в татарів свої шаблі
Раптом затопили.
І почалась різанина
В неділеньку зрання,
І різались по долині
З рання до смеркання.
І, як сіно під косою,
Татари валились,
І з татарів на ополі
Вали поробились.
Аж під вечір і татари
Із коней злізають,
На потомлених козаків
Ще раз нападають.
Тоді живо пан Галецький
Сина закликає,
Ще живіше обіймає,
К серцю пригортає:
"Тікай, - каже, - милий Петре,
Тікай, милий сину,

А я, сину, - обіймає, -
А я тут загину..."
І кинувся між татарів,
Та вже не вертався,
Тільки слави з козаками
Вічної набрався.
І дочувся за них Мініх,
Казав поховати,
А сам пішов на Україну
Зиму зимувати.

На третій рік під Очаків
Мініх підступає,
Він сімдесят тисяч війська
За собою має.
Він шістдесят тисяч має
Жовнірів московських,
Вісім тисяч українських,
А дві запорозьких.
Він сімдесят тисяч має,
Стоїть, розважає.
Далі військо своє сильне
На три розділяє.
І на степи посилає
Жовнірів московських,
На байдаки посилає
Хлопців запорозьких;
А козакам українським
Каже скрізь літати
Та в Очаків на підмогу
Турків не пускати.
І жовніри московськії
Турків побивали,

А козаки українські
Турків не пускали.
А козаки українські
Турків не пускали,
А козаки запорозькі
Турків обдирали.
І набрали срібла-злата,
Набралися слави
І знов собі зимувати
Пішли до Полтави.
На четвертий рік татари
Самі починають,
Сорок тисяч на українську
Межу налітають.
Сорок тисяч на українську
Межу налітають,
Палять села на границі
Й назад повертають.
Тоді Ласій десять тисяч
Козаків збирає,
Ще й до того тридцять тисяч
Москви забирає;
Пробігає по сухому
Азовськеє море
І вганяється до Криму
На вражеє горе.
І ввігнався всередину...
Козаки дрімають,
Аж тут раптом двадцять тисяч
На них нападуть.
І збудилися козаки,
Шаблями махнули
І татарів, як полову,

Назад відгорнули.
Знов прискочили татари,
Знову стали битись,
Знову стали, як солома,
Навкруги валитись.
Далі бачать, що не жарти,
Кинули козаків
І порохом полетіли
До гір та байраків.
А тим часом на Україну
Мініх прибуває
Та й і собі десять тисяч
Козаків збирає.
Та й і собі десять тисяч
Козаків збирає,
Ще й до того сорок тисяч
Москви забирає
Та й за Дніпер уже хоче
Військо перегнати,
Та й у турка хоч Бендери,
Хоч Хотин узяти.
Але тільки що Кодиму
Мініх перескочив,
Як на його українців
Турок і наскочив.
А не ввідали українці
Від турка відбитись,
Як татари розпочали
Із Мініхом битись.
Він татарів розбиває,
К Дністру підступає,
Аж там його білгородський
Паша виглядає.

І почались малі бійки.
Але годі, браття!
Коли джума показалаь,
Треба утікати.
І покинув Мініх турків,
І пашу покинув,
А сам зиму зимувати
Пішов на Україну.

На п'ятий рік показався
Паша з Білгороду
Та й у наших українців
Випитував броду.
Але наші українці
Зараз показали:
Кілька тисяч положили,
Решту розігнали.
Незабаром і сам Мініх
Потряс головою,
Він шістдесят тисяч війська
Повів за собою.
Він шістдесят тисяч війська
Повів з Московщини,
Ще й до того кілька тисяч
Повів з України.
Повів військо за Васильків,
За Буг переводить,
Незабаром і турецький
Дністер переходить.
І на турків попереду
Козаків пускає,
А сам собі з москалями
Ззаду підбігає.

І москалі підбігають,
Вперед поглядають,
Аж козаки-українці
Турків відбивають.
Аж козаки-українці
Турків відбивають
Та у місто Ставучани
Пашу заганяють.
Тоді Москва підступила,
Потік загатила
І турецької окопи
Раптом захопила.
І забрала срібло-злото,
Сорок дві гармати
І пустила українців
Турка доганяти.
І пігнались українці,
Шаблі погострили,
У Сороках по-козацькі
Люльки розпалили,
Під Хотинем із турками
Знову привітались,
А з Хотина аж у Ясси
З Мініхом забрались.
І затихла Туреччина,
І більше не билась,
І з Ганною-царицею
Миром помирилась.
Тоді Мініх до цариці,
Став її просити,
Щоби його на Вкраїні
Князем ізробити!
Лиш цариця не така-то,

Бірона спитала
І як сказав її Бірон,
Так і відказала.
"Мало, - каже, - пане, просиш -
Тільки України,
Ти просив би уже лучче
За раз Московщини".
Тоді Мініх повернувся...
За голову взявся...
"То бодай я собі, - каже, -
Порохом розпався,
Та бодай я, - каже, - сонця
Більше не побачив,
Щоби я вам, препоганим,
За се не віддячив!"
І все ходить коло двору,
Часу виглядає,
Аж тут йому, як на теє,
Ганна помирає.
Аж тут йому, як на теє,
Ганна помирає
Та дитину в повіточку
Царем зоставляє.
Та дитину в повіточку
Царем зоставляє,
А Бірона коло нього
В рядці зоставляє.
І знов Мініх не добуде
Ступня на Вкраїні,
А курляндський князь панує
На всій Московщині.
А курляндський князь панує
На всій Московщині

І царем собі царює
По всій Україні.
Дере гроші із міщанів,
Дере і з козаків,
Дере гроші із селянів,
Дере і з бурлаків.
Не питає, чи хто має
Звідки що давати;
А не даси - на морозі
Скаже танцювати.
А брат його препоганий
Що там виробляє!
В батька й мами середо дня
Дочок видирає.
Видирає дитя в мами
І замість дитяти
Заставляє бідну маму
Щенят годувати.
А лиш пікни на Бірона,
Тоді не поможеш,
Хоч на дідьків хутір підеш,
Хоч голову зложиш.
Довго-довго Мініх мислив,
Довго-довго думав,
Далі мислі перемислив,
Думи передумав.
І приходить до рідної
Цареві мами
І говорить її живо
Сильними словами:
"Ціле царство у нас гине,
І цар у нас гине,
А чи ж мати свого сина

На муки покине?
Скажи, мати, тільки слово -
Бірона не стане,
І в годині ясне сонце
Наокола гляне".
І сказала йому слово
Царевая мати,
І пішов завзятий ворог
Бірона в'язати.
Заснув Бірон у покої
І гадки не має...
Троє жовнірів у нього
Варту відбуває.
Але Мініх показався:
"Ані з місця, люди!
Бо тепер у нас не Бірон,
А цариця буде!"
І вся варта ані з місця.
Бірон пробудився,
Але раптом у Мініха
В руках опинився.
Незбаром і Густава,
Його брата, взяли
І все царство з царем-сином
Матері віддали.
А Біронів потримали
В тюрмі цілу зиму
Та й післали до Сибіру
До міста Пелиму.
Тоді Мініх знов піднявся,
Розпускає крила,
Лиш царева його мати
Чогось не злюбила.

Лиш царева його мати
Чогось не злюбила
І тим себе і Мініха
Разом погубила.
Стали шведи та французи
По двору снувати,
Стали княжну Лизавету
Стиха підмовляти.
І на царство Лизавета
Серед ночі стала,
Царя, маму й його батька
В тюрму відіслала.
Царя, маму й його батька
В тюрму відіслала,
А Мініха до Пелима
На Сибір послала.

12-13 юня